

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a tres quarts de NOU del matí, **rés de Laudes**, i a les NOU, **Missa ferial**, a la capella fonda de l'església parroquial.

Dimecres dia 2,
Sant Joan Maria Vianney, prevere. Memòria.

Divendres dia 6,
Transfiguració del Senyor. Festa.

*Quan us trafiguràreu, oh Crist, Déu nostre,
a la muntanya, revelàreu la vostra glòria als de-
ixebles, segons ells podien suportar.
Feu resplendir la vostra llum excelsa sobre nosal-
tres, pecadors, per les pregàries de la Verge;
Vós que ens feu el do de la llum,
glòria a vós, Senyor!*

Tropazi bizantí de la festa

Dissabte dia 7,
A les SET del capvespre, **Missa de vigília**, a l'església gran.

Diumenge dia 8,
A les DEU del matí, **Missa matinal al Santuari de Lurdes**. I a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa Solemne**, a l'església parroquial.

El papa proposa que l'oració del mes d'agost sigui perquè l'Esperit Sant doni la força per a la renovació de l'Església.

PELEGRINS A TONA

El passat divendres dia 23, van passar la nit a la nostra parròquia un grup de pelegrins que venien de Vic i anaven a Manresa, en ocasió de l'inici de l'any ignasià. Es tracta d'un grup de missioners de Crist Rei, fundats pel jesuïta P. Alba, i que tenen comunitat a Sentmenat. Van arribar al capvespre, i l'endemà dissabte, de bon matí, després de celebrar la Missa, van reprendre el camí cap al Roc gros, per arribar a Navarcles, que era la segona etapa. El diumenge arribaren a la Cova de Sant Ignasi, on tenien previst participar en la celebració de la Missa, allí on Sant Ignasi va escriure els exercicis espirituals. Vam tenir l'oportunitat d'acollir-los i conversar una estona compartint vivències.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 1, a les deu del matí, per en Martí Coll Jutglar en el 51è aniversari. **A 1/4 d'una del migdia**, per en Josep Casadevall Valldaura en el 47è aniversari, per en Joaquim i l'Enric Casas Rovira, per l'Anna Bentanachs Roqueta, i pels esposos Andreu Viñets Tió en el 5è aniversari i Dolors Boix Jordà. **Dilluns dia 2**, pels esposos Valentí Sardà i Antonieta. **Dimarts dia 3**, per en José Coó Hermida. **Dimecres dia 4**, pels difunts de la parròquia. **Dijous dia 5**, en acció de gràcies. **Divendres dia 6**, pels esposos Josep Roquet i Anna Fabregar. **Dissabte dia 7**, pels difunts de la família Mirambell Lleopart. **Diumenge dia 8, a les deu del matí**, per l'Albert Capdevila Colom, i per en Diego Cabrera Lozar en el 4art aniversari. **A 1/4 d'una del migdia**, per la Maria Baulenas Pratdesaba en el 41è aniversari, i per la Dolors Martí Cortès, la Lola, filla de Tona, que va morir el passat mes febrer a l'edat de 101 anys.

EL CAMÍ DE SANT JAUME. UN CAMÍ INTERNACIONAL

Diuen les cròniques que Santa Brígida, una dama del segle XIV d'origen suec, una de les actuals patrones d'Europa, després d'haver pelegrinat a Sant Jaume de Galícia, van decidir, -ella i el seu marit- consagrar les seves vides a Déu. fent-se religiosos. Brígida fundà un orde religiós, l'orde del Salvador. Talment com ho va ser per ella, fer el camí de sant Jaume continua sent avui per avui per a moltes persones una experiència espiritual i de conversió personal. Durant l'edat mitjana el camí de Sant Jaume fou molt concorregut, de la mateixa manera que més endavant fou lleugerament oblidat. Actualment hi ha moltes persones que fan el camí des de la seva condició de no creients. Per a molts d'ells, l'experiència del camí esdevé una vivència de l'esperit, un moment existencialment transformador. Naturalment, fer el camí de sant Jaume pressuposa, ja de per si, experimentar un moviment interior, tota vegada que permet trobar un espai de silenci, d'interiorització, obertura de l'esperit, contemplació i vivència espiritual. Forma part de la tipologia vital del pelegrinatge. Fer el camí, és més que fer un camí. No porta ni a viatjar ni a fer turisme, sinó a una descoberta des de la pròpia realitat personal, existencial i física. Potser per això, genera allò que els italians en diuen un *fascino*. És a dir, ens atreu, i produeix un efecte: eixampla els horitzons i ens descobreix aquell espai de la llibertat interior tant anhelat i, a vegades, limitat per les circumstàncies i la dinàmica pròpia del dia a dia.

Fou durant la primera meitat del segle XII, quan el camí de pelegrinatge va rebre el seu gran impuls. Anar a Compostel·la (Camp de les estrelles) al *finis terrae* (allà on s'acabava la terra) tenia una motivació religiosa: anar a besar les relíquies del cos del sant apòstol. Fou l'any 814 quan es

data la troballa del cos de l'apòstol. Fou, segons les cròniques, un ermità anomenat Pelai qui va veure un estel sobre un bosc prop de l'antiga ciutat d'Iria Flavia (actualment Padrón), i fou el bisbe d'aquella ciutat, Teodomir qui va descobrir un antiga capella amb les restes del sant. El rei astúr, Alfons II el Cast, hi va anar i, arrel d'aquest primer pelegrinatge, va ordenar construir una església en el Camp de les estrelles, capella que, amb els anys s'anà transformant en la gran catedral que avui alberga les relíquies de l'apòstol, i que es pressuposa el terme del pelegrinatge. A partir del segle X començaren a arribar pelegrins d'Europa. Però fou durant els segles XI i XIII quan es va consolidar. Els reis i els papes van contribuir a difondre el pelegrinatge. Hi anaven gent que provenien de tot Europa, i fins i tot d'Islàndia.

Es diu que durant l'hivern el camí es feia perillós, a causa dels llops. Encara que es pot fer durant tot l'any, molts dels pelegrins actuals es plantegen com a objectiu arribar a Compostel·la per la festa de Sant Jaume, el dia 25 de juliol. Són moltes les narracions i llegendes que han nascut a partir de la història del pelegrinatge. Els monestirs hi tingueren i, hi tenen encara un lloc destacat. Molts dels pelegrins hi arriben a peu, malgrat que, ja de ben antic, alguns pelegrins ho feien també a cavall i amb vaixell. Una de les formes que ha anat prenent força els darrers anys és fer-ho en bicicleta. Moltes i molts tonencs han fet el camí. Han sortit del nostre poble, amb la credencial signada al peu de la parròquia. I sigui per un camí o per un altre, han pogut arribar a Santiago. Caminar cap a occident, és caminar cap a l'horitzó, cercant el sentit, l'orientació enmig de la pròpia història personal. El camí és una metàfora de la vida i ofereix una oportunitat única de descobrir-se des de la realitat més profunda del que som cadascú, com a fills del camí, pelegrins vers la casa definitiva. Per això, fer el camí és tant seductor. Les persones necessitem perspectives i horitzons. El principi esperança es troba sòlidament sostingut en la nostra condició humana. El camí ens ofereix aquesta mirada interior i la possibilitat de descobrir la dimensió mística, intrínsecament connectada amb la nostra condició antropològica. En el camí, més que en cap altre lloc, experimentem el ja sí però encara no, la tensió dialògica, el discerniment, el dubte, la limitació, la fraternitat, la necessitat i l'esperança...